

Aleksandar DRAŠKIN

Suza na suzu
Lirika

Aleksandar Draškin

Suza na suzu

Lirika

ASM
Bar, 2013.

Za one koji ostaju...

Ova zbirka pjesama posvećena je mome prijatelju Kosti Kilibardi- Čudesnom, čije skulpture zrače dušom ukradenom od prirode da bi nam pokazale ono čega se najviše bojimo-istinu.

Prvi put imam osjećaj, da moji stihovi imaju prijatelje sa kojima se mogu dogovarati pogledima, ubijeđeni da znaju istinu. Skulpture, kojima je knjiga ilustrovana, govore riječi patnje i darovanja od srca, nijemo, pod krilima “Nebesnog Ognjišta”, Zelenika, Herceg Novi.

Istina ubija biće, a laž dušu...

Lirika

Aleksandar Draškin

Teško breme

Aleksandar Draškin

Artiljerac

Aleksandar Draškin

Prevara

P*rijatelju, ne idi u svijet,
svi pričaju o bogastvu da bi te otjerali,
pokazuju pučinu da bi je zavolio,
zlato da bi naučio boju,
avione da bi osjetio prostranstvo,
brodove, da se ne bi bojao uragana,
sa čeljustima, jer ćeš potonuti.*

*Prijatelju, ne idi u svijet,
pokazuju ti slike iz požutjelog albuma, Pariz,
da bi te očarao,
London, da bi te opojio,*

Aleksandar Draškin

Udovice

Aleksandar Draškin

*Njujork, da bi te zaludio,
a to je samo kamen,
sa kamenom ljepotom,
odsjaj ogledala,
akvarel mrtve prirode
gdje nema mjesta za tvoju dušu,
za tvoja osjećanja,
jer moraš preživjeti,
za tvoje naravi,
za tvoje sanjarenje.
Naučio si da te vole,
da te miluju,
da ti pjevaju,
po gradu,
po krčmama,
do rano u zoru.*

*Prijatelju, ne idi u svijet,
gladan si,
traži ono što ti dugujemo,
bijedan si,
traži ono što je pokradeno,
učen si,*

Aleksandar Draškin

Ranjena zver

Aleksandar Draškin

*napiši novu knjigu da i tvoja djeca čitaju,
da te ne nazivaju kukavicom,
kukavico.*

*Prijatelju, odlučio si, ideš,
srećno, neka ti Bog pomogne,
na tom putu bez povratka ka samoći,
odricanju,
bespomoći,
tugovanju.
Ovamo nema zlata,
nema bogatstva,
samo je iluzija,
prerija,
džungla,
neprohodna.*

*Preživi, da bi pročitao ove stihove,
ostavljam ti ih u nasljedstvo,
na tebe je red,
da naučiš da patiš,*

Aleksandar Draškin

Pobjednik I

*da bi shvatio,
da bi rekao drugima
koliko si bio potreban državi,
radi mladosti,
radi radosti,
radi, sjutra.*

Aleksandar Draškin

Ljubavnici

Aleksandar Draškin

Noć

Noć je, znam, oprosti,
Ukrali su nam ljubav - lopovi !
A, volio sam sva brda i
sve doline moga djetinjstva,
sve ptice u vrtovima,
sve ljude u dolinama.

Noć je, znam, oprosti,
Vječnost su nam pokrali bezdušno,
a tražila si nježnost u zvijezdama,
šapat u jedrima.

Aleksandar Draškin

Radanje

Aleksandar Draškin

*Noć je, znam, oprosti,
i u mojoj glavi,
Pokrali su sve moje snove,
sva nadanja, Lopovi !
Noć je, znam, oprosti,
Moja djevojčice,
željela si slobodu - djetinjstvo*

Aleksandar Draškin

Ruka koja žanje jauke

Aleksandar Draškin

Vrijeme strasti

I mala je plavu kosu,
po jedan pramen u svakoj ruci,
po jednu nit u jutarnjem zraku,
po jedan talas na svakoj obali,
a došla je sa labudovima,
raširenih krila,
bijelih jedara,
bježeći od prekora, od sjećanja,
od sudbine.

Imala je nježno lice,
po jedan potok iz svakog jezera,
po jednu kap na svakom dlanu,
Nijemo,
tražeći nove šume za nova gnijezda, nove luke
za sidrenja.
Usamljeno,
skrivajući se od istine.

Aleksandar Draškin

Ožiljci praštanja

Aleksandar Draškin

*Imala je skriven pogled,
sa željama u zagrljaju.*

*Nedužna,
sa pramenom u svakoj ruci,
sa potokom na svakom dlanu,
bez zlobe,
bez mržnje,
radi nježnosti.*

*Imala je plemenitu dušu, sa ožiljcima,
i divno tijelo andjela,
sa plavom kosom i pramenom u svakoj ruci, sa
nitima u jutarnjem zraku,
sa talasima na svakoj obali,
svi su je voljeli,
samo to nije znala.*

Aleksandar Draškin

Pas

Životni put Aleksandra Draškina sasvim sigurno u mnogo čemu, ako ne i u potpunosti, uslovljava i simbolizuje glavne odrednice njegovih lirskih zapisa naslovljenih teškim značenjskim sklopom u sintagmi *Suza na suzu*.

Dugogodišnje stranstvovanje, životni hod neznanim podnebljima u hladnim šarenim prostirkama tuđeg nekog svijeta vodili su ga putevima sa mnogo nepoznanica, otpora i prijetećih zapreka, pred kojima je zapitan zastajkivao, vraćao se, mijenjao životnu stazu, i sticao, čini se, gorko životno iskustvo, kovao neka nova životna saznanja da bi ih upotrijebili na nekim

Aleksandar Draškin

pravcima svoje upornosti. Njegova lirika otkriva dio po dio njegovog bića, ličnog i poetskog, dakle i nama pripadajućeg, na zemaljskim čarima, golemim bespućima u stvari, po kojima ih je rasipao, pa i gubio, "Vrijeme je obrisalo trag, napisalo jednu priču", priznaće rezignirano pjesnik Draškin nekom ispred sebe, nekom ko će biti drag i iskren sagovornik, nekom ko je kao otac blizak i kome se bolna istina o sebi mora reći. Jer, neko ipak mora da zapamti lijepo breme nade s' kojim se u svijet pošlo da ostanu tragovi o postojanju i cijeni kojom se plaćaju slatke obmane. " Vrijeme mi je obrisalo trag", tiha jadicovka, ili bolni krik ? Sve jedno. Tu je jedan kraj tragača čije stope nestaju, za njega, za novu snagu da sličan sebi nekadašnjem, još jednom zakorači, ne bi li pokazao sebi i onima iza sebe kada i kuda treba dalje. Na sreću i za radost onih koji se upućuju stazama lirske ljepote i vrijednosti riječi, to je i jedan veliki pjesnički početak.

U umijeću da lirski iskreno, ubjedljivo, i poetski dovoljno dotjerano uobličiti svoju potrebu da progovori kao pjesnik i uputi tople i plemenite poruke-stihove u ovaj hladni, sobom zaokupljeni svijet u koji smo bačeni.

Aleksandar Draškin

Dramatika života mladog čovjeka, koji se otisnuo pučinom da bi vidio mnogo, da bi doživio više, ugrabio sve i bio srećan čovjek, a topio se i, kap po kap, nestajao u žednoj zemlji tuđine, našla je u njegovoj duši veliku scenu i svojevrsnu neveselu radionicu u kojoj su sakupljani djelići, pa onda kovane niske stihova, da bi se i oni slili u cjelinu, koju je opteretio naslovom « Suza na suzu » .

I već tim naslovom Draškin je naznačio osnovni ton svojim lirskim izlivima, pripremio čitaoca za elegične stranice, ispunjene stihovima koji nose samo osjećanje tuge, sugerišu nemile poruke i saopštavaju bolne istine, od kojih bi da pobjegne. Ali kuda ?

Lirski subjekt opredijelio se za snažnog i sigurnog svjedoka, koji je u stih sabio i stegnuo mnogo vlastitog bola, ali i bola svih onih od kojih se nekada odvojio, da im se sad, evo ovako, i evo ovakav vrati. U svakoj cjelini oivičenoj nekim posebno vidljivim motivom, pjesnik je u oštrom, dramatičnom sukobu sa nekim golemim slikama koje svaki put iznova, i čini se tek sad, mora da upozna. Zato je osnovni okvir za lirske ispovijesti jasno ocrtani kontrast, ostvaren na ovaj ili onaj

Aleksandar Draškin

način. Nekad je pjesnik onaj koji se ispovijeda zbog svojih posrtanja pred drugima, da bi potom postao istražitelj nad drugima. Ni u jednoj ulozi nema tragova cinizma ili malicioznosti kao odbrane zbog svoje zablude, niti trijumfalizma nekog ko je prevideo davno buduće kretanje.

Poruka prijatelju, na samom početku ove zbirke zapisa, jeste sabrano ne lijepo iskustvo o kome je morao da progovori i kao pjesnik i kao obmanuti čovjek. Glamur, lažni glamur, bacili su pred mladića onda, kao što čine i danas, da bi ga otjerali i tuđinom zaogrnuili. Da li će svi, kao što je ovaj pjesnik, kasno, prekasno shvatiti da je to "put bez povratka", put "ka samoći i odricanju"? A mnogo je, premnogo razloga bilo za ostanak. Zar te ovdje nisu milovali, zar ti nisu pjevali po gradu i po krčmama? Zar nisi imao dušu po mjeri ove zemlje, pa kad te lagala ili pokrala?

Vrijedilo je ovdje potražiti svoja sanjarenja, napisati novu knjigu svojoj djeci, preživjeti ovdje sva iskušenja da bi čitao stihove.

Živjeti danas radi onog sjutra. To je pjesnikova poruka, gotovo amanet, nekom kome je sad došao red da u nekom Parizu ili Londonu, Njujorku ili Torontu potraži zlato koje mu niko

Aleksandar Draškin

nije ostavio, i bogastvo koje je već odavno neko uzeo, da traga za iluzijama tamo gdje je tama i lednost samoće, i okovi dalekih tuđih pravila i prava. Eldorado nije nigdje.

Prevarenost, usamljenost i gubitak nade kao motivska opredijeljenost i emotivna nabijenost odjekuju snažno u gradacijskoj zapitanosti: Zašto ste mi ukrali? A ukrali su djetinjstvo i san o slobodi, i osmijeh. Korake su ukrali, i riječi, a nisu znali da se riječima priča. Priča se istina, priča se ljubav, a i nju su ukrali, bezočno. I sve što se voli: horizont, zrak, sunce samo i njegovu toplotu su ukrali. I onda su mirno stavili lisice. Ni otadžbinu ne mogu da zagrlim, ni da je branim! Kako je pogođen pjesnik, kako je pogođen sam narod u kome je stasao, njegov narod, odluđenom logikom onih čijoj se milosti nadao! ... Danas su sudije!

... Njihove su danas sablje i sijeku glave.

Tamo u tuđini je sam. I tamo za njih je ubica. Zašto? Pokrali su sve moje snove! A njegova nada, krila za let, vjera u snagu da svijet zagrlj?

Zar u ovim stihovima ne prepoznamo bolne jecaje Branka Miljkovića:

Aleksandar Draškin

“.....Ne ostavljaj me sviete ! Ne idi naivna lasto!.....”

Ali pjesnik je sam, potpuno sam, najusamljeniji na ovom svijetu. Možda je tako usamljen još samo njegov narod. Sami i pred Bogom, on i narod iz koga je uzleteo. Pred Bogom sami, jer nema ni njegovog, božjeg glasa. A slika osame prepuna je obilježja života. Ali ne kao potvrde vrijednosti života. Sve je tu čovjeku oduzeto i sve je negirano, pa ostala samo pustoš: Ni puta, ni sveca da me osveti, nema istorije, nema slikara...

Pjesnik kome su i dušu ukrali, a požar po njoj raspalili, još samo ćuti miris pepela i krvi, osjeća ili sluti pustoš pustinje. Tu negdje ne možemo, a da se ne prisjetimo, pa i da oslušnemo Njegoševog vladiku pred sobom samim i sa sobom samim:

“..... da je igdje brata u svijetu....”

Koliko je puta ovaj narod i njegov pjesnik morao sve ispočetka? I koliko će još ?

Pjesnik je začuđen i zapitan pred zlom s' kojim je njegov lik i čovjekov lik uopšte u sukobu. Zašto je djevojčica uplašena, zašto pasivnost i podozrivost i kad radosno jutro sviće, i kad

Aleksandar Draškin

ruže donosi proljeće. Ko je to zaboravio da saopšti istinu, da ohrabri i životu nauči najmilijeg? Šta je to bilo jače od očinske ljubavi? Strah, strah, a njega su sijali goli otoci i prijeki sudovi, vazda prisutni u primisli ovog naroda, pa i generacije kojoj ovaj pjesnik pripada. Sva je pjesma zaodjenuta u simbole, svaki je stih metafora iskonske ljubavi ili surove zbilje kojom je čovjek okovan.

Šta je u ovim stihovima Lovćen, "...Čaroban u magli, pozlaćen u snijegu", i brda iza njega i oko njega? Je li i ovdje simbol snage, moći, sigurnosti ili podstrek za let ka visinama, ljudskoj uzvišenosti? Ne, jer kao da pjesnik osjeća da sve tone u zaborav, da se gubi u svojoj osami. Pa i taj simbol što ga, ovaj narod naziva svetim oltarom "... liječi rane, zaboravljajući na brda.... Sam gledajući u more žalostan".

Ostaje dakle, gorko osjećanje razbijenosti, usamljenosti i nemoći i kada se ovaj pjesnik vraća Lovćenu, velikoj ljudskoj i poetskoj inspiraciji.

Posebno se snažno doimaju stihovi - ispovijesti, stihovi-molbe, stihovi - naredbe pred slikom i imenom oca na grobu u domovini kojoj ko

Aleksandar Draškin

zna da li još i pripada. U ćutanju oko sebe, u pogledima koji nisu njemu upućeni, u vjetru koji ne miluje njegovo lice i ne mrsi njegovu kosu pjesnik sluti prijekor, ili sluša pogrde što je izabrao život litalice, i tako izgubio ono što mu rođenjem pripada. Tuđina nije mogla postati dom, s'tim se čovjek brzo miri. Ali zar domovina može postati tuđina, zar se mogu povaditi korijeni iz kojih je izrastao? Zašto ga ovdje niko neće? Kao da su ovo najbolnija iskustva i stihovi bez zračka svjetlosti. A on je samo čovjek i negdje mora da razastre i prospe sve svoje ludorije i gluposti, svoje nježnosti i svireposti, svoje igračke i svoja sjećanja. Mora negdje da izloži svoj blistavi osmijeh i sive oči iz djetinjstva, i tamne oči bjelokosnog povratnika da bi ga po nečemu prepoznala domovina, da utisne tragove svog postojanja na nekom svom tlu. Bolna spoznaja da su nestala vjerovanja u ono što su obećale bitke i heroji naših očeva, izražena je u tihom, smirenom, gotovo stidljivom obračunu, pjesnikov je pokušaj da iz nje izmami poetski, gotovo epski podstrek za neke nove junake. Zar ih nije, tragične kao i one davne kosovske ili cersko-kolubarske, osvijetlila Srebrenica, Vukovar, naša Neretva bez

Aleksandar Draškin

Žitomislića i Saborne crkve u Mostaru, bez Šantića i Čorovića koji su i sebe i nju u pjesmu prelili, pa ovo naše tužno i tuđe Kosovo!

Pjesnikova nada da će oni pisati našu novu istoriju kao da je jedini zračak optimizma u poetskom nizu koju iščitavamo. Ali hoće li nam dozvoliti naše heroje"... radi čovječanstva?" ili "... radi naše djece" da napišemo nove knjige, za njih, da izgradimo nove škole, u kojima će nam djeca crtati crteže bez raketa, tenkova, aviona?

Možda je ovaj pjesnik, u svom plemenitom pokušaju postao tiho novi učitelj kojemu je, eto, stalo do istine i do njegove istorije. Jer, ako ona, istorija, opstane, opstaće i njegov narod. Sutjeska, Neretva, Drvar, Jajce bili su davno i bili su obmana. Sve misli, sve poruke, sve emocije ovog pjesnika, sve u njegovim stihovima u nekakvom je procjepu između nade koju je nekad neko posijao, a sjeme u njemu našlo tle za bujan razvoj, - i vapaj prevarenog, kome su, jednu po jednu, bez reda i predaha, u krhotine pretvorili predstave o rajskim vrtovima budućeg života. Zato su tako bolna ponekad i haotična njegova otrježnjenja, pa stihovi postaju izrazi - jecaji bola, patnje: našlo tle za bujan razvoj, - i vapaj

Aleksandar Draškin

prevarenog, kome su, jednu po jednu, bez reda i predaha, u krhotine pretvorili predstave o rajskim vrtovima budućeg života. Zato su tako bolna ponekad i haotična njegova otrježnjenja, pa stihovi postaju izrazi - jecaji bola, patnje:

*“.....samo znam da su lagali,
.....da je to samo iluzija,
.....za nas bijedne,
....bez putovanja,
....brodovi potonulu,
.....nema kapetana,
.....u tišini, nijeme, umirući od gladi”*

U neveliko cjelina- pjesama, nalazimo i naznake ljubavnih motiva. Jesu li to stihovi sa "nevjestom u dugoj haljini sa bijelim valom" čije je vjenčanje na dalekoj pučini, među ajkulama ? Ko je taj koga " na silu žene, ali bez ljubavi?" ili je to samo simbol, neka daleka samo prizivana veza za sve Durmitore, sve Lovčene, ali i za Alpe i Evereste i Himalaje ? Nije li to još jedan pjesnik osjetio Sumatru i pomilovao tihe i sniježne vrhove Urala, blago rukom. To je svakako pjesnikovo priznanje ljubavi, neke opšte, svevažeće i sveobuhvatajuće, vječne ljubavi.

“ ...samo da mu budeš nevjesta,

Aleksandar Draškin

.... da dozvolis da te voli,
....vječito .”

Poetska ispovijest "Suza na suzu", završava se neobičnom slikom ženske ljepote. I ljubav kao da se nudi, kao da je sve natopljeno njenim plemenitim sokovima. Ko je ili šta je za pjesnika ta bezimena kojoj je podario sve? I ljepota i dobrota, i za oko i za dušu, za glas i zvuk na žici. Mnogo sjaja u bojama, sklada u oblicima; ljepote i izazova u pokretu i topline što uho u glasu sabira. Možemo je vidjeti kao konkretnu dragu i pronaći pjesnikov izliv ljubavi prema konkretnom biću... Ali prije će biti da je i ona onaj pjesnički simbol, samo odraz u oku i duši, samo željena pojava. Jer " svi su je voljeli, samo ona to nije znala". Svaki je pjesnik spreman da nakon svakakvog i svekolikog hoda njegovih ideja i poruka dočeka njihov povratak kao "poljubac" ili "šamar".

Stihovi Aleksandra Draškina polaze u slobodan let do ušiju i srca, do misaonih i emocionalnih prostora njihovih čitalaca da u njima bude i formulišu predstave, da utisnu snažni pečat osjećajnosti, da nas uzdrmajaju i pokrenu u traženju njihovog smisla i značenja, ili smisla i

Aleksandar Draškin

značenja onog zbog čega su nastale.

Imam vjeru poznavaoaca i velikog poštovaoca poetske riječi, da se ovom lirskom stvaraocu njegova prva zbirka može i hoće vratiti u snažnom doživljaju i osjećanju zadovoljstva što će već ovim stihovima ostaviti trag svojih stvaralačkih nemira.

Dostinja Starović, profesor

